

Arrest

nr. 162 987 van 26 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, (W.R.), bent tweeënvijftig jaar oud en beschikt over de Afghaanse nationaliteit. U arriveerde in België op 24 september 2015. Dezelfde dag vroeg u asiel aan in de luchthaven van Zaventem. U werd hierna overgebracht naar het Transitcentrum Caricole.

U verklaarde dat u uw ganse leven in Qoul Banghi in het district Hisa-e-Awal Behsud van de provincie Maydan Wardak heeft gewoond. Uw man Ramazan en uw enige zoon Sarwar zouden enkele maanden voor uw vlucht uit Afghanistan zijn vermoord door de Taliban.

U zou vervolgens problemen hebben gekregen met uw schoonfamilie die het gemunt had op uw eigendommen, waardoor u het land zou hebben moeten verlaten. Op 16 november 2015 werd een

beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire bescherming genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven.

U ging in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Ten aanzien van de RVV haalde u aan dat het familielid in België waarover u t.a.v. het CGVS sprak in werkelijkheid niet uw neef maar uw zoon is. De RVV vernietigde op 11 december 2015 de beslissing van het CGVS om twee redenen: enerzijds omdat zij van oordeel was dat bepaalde argumenten uit de beslissing 'gezien verzoeksters hoge leeftijd haar niet geheel aangerekend kunnen worden' en anderzijds omdat de RVV ter zitting niet kan reageren op de impact van het nieuwe element (de aanwezigheid van uw zoon in België) op uw asielaanvraag.

Bijgevolg werd door het CGVS een tweede gehoor georganiseerd op 19 januari 2016. Wat de eerste opmerking van de RVV betreft, stelt u tijdens het gehoor duidelijk dat uw initiële asielmotieven verzonnen waren en wijzigt u vervolgens uw achtergrond en asielmotief. U stelt dat u in werkelijkheid al sinds uw tiende (dus sinds ongeveer 1973) in de stad Kabul woonde. Uw man Ramazan en zoon Sarwar zijn niet gedood door de taliban. U verklaart dat uw man dertig jaar geleden tijdens het regime van Babrak Karmal mujahed was. Op het moment dat Najibullah aan de macht kwam, werd uw man gearresteerd, anderhalf jaar opgesloten en vervolgens opgehangen. Drie jaar na de dood van uw man kwam een raket op uw huis terecht waarbij uw zoon Sarwar stierf. U herhaalt verder dat u een zoon heeft die in België woont en stelt dat dit (H.) Rostam (O.V. 4.973.437) is. Toen de taliban aan de macht was, werd deze zoon gearresteerd door de taliban en een dag en een nacht opgesloten omdat hij sjiiet is. Na deze bedreigingen ging u samen met uw zoon naar Iran. Daar bleef u een achttal jaar wonen. Uw zoon vertrok uit Iran en vroeg in België asiel aan op 14 juni 2000. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus werd hem betekend op 11 juli 2003. Uzelf keerde terug naar Afghanistan en ging terug wonen in Darshte Barchi in Kabul. Daar bleef u nog tien jaar wonen.

U verklaart dat de enige reden waarom u onlangs Afghanistan verliet eruit bestaat dat u niemand meer heeft in Afghanistan. U had geen persoonlijke problemen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten neer: uw taskara, een pasfoto van uw overleden man, familiefoto's en betalingsbewijzen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u duidelijk aangeeft dat uw initiële problemen verzonnen waren. Met name zegt u letterlijk in het tweede gehoor dat u in het verleden allemaal leugens heeft verteld (CGVS 2, p. 5). Dat u het nodig vond om ten aanzien van de asielinstanties volledig bedrieglijke verklaringen af te leggen, tast uw algemene geloofwaardigheid ernstig aan.

U haalt aan dat u in werkelijkheid Afghanistan heeft verlaten omdat u er geen familieleden meer zou gehad hebben (CGVS 2, p. 13). Sinds u enkele jaren geleden stopte met werken, zou uw in België verblijvende zoon u steeds financieel onderhouden hebben, maar nu u ouder wordt zou het moeilijker zijn geworden om gans alleen en zonder netwerk te blijven leven in Kabul. U voegt toe dat het als vrouw alleen in Afghanistan gevaarlijk leven is (CGVS 2, p. 14).

In het licht hiervan dient het Commissariaat-generaal na te gaan of uw beweringen omtrent de teloorgang van uw (familiaal) netwerk in Kabul geloofwaardig zijn. Het is echter bijzonder opvallend dat uw verklaringen over de verblijfplaatsen van en de contacten die u heeft met uw familieleden weinig coherent zijn, zodat kan gesteld worden dat aan uw huidige verklaring dat u niets of niemand meer heeft in uw stad Kabul slechts weinig geloof kan worden gehecht.

Zo laat u heden uitschijnen dat u geen contact meer hebt met uw in Kabul wonende dochter. U stelt dat u al sinds haar huwelijk geen contact meer met haar heeft omdat er een twist was over de uitgaven tijdens het huwelijksfeest (CGVS 2 p.12). Nochtans vertelde u aanvankelijk dat u voor uw vertrek uit het land nog een nacht bij uw dochter overnachtte in Kabul (CGVS 1, p. 7) en stelde u bij DVZ nog dat de man van uw dochter uw reis regelde met de smokkelaar (vragenlijst DVZ, punt 16). Dat u plots zegt dat u al sinds haar huwelijk geen enkel contact meer heeft met uw dochter, kan dan ook niet zomaar aangenomen worden. Bovendien kan er in dit verband aan herinnerd worden dat u ten aanzien van de DVZ verklaarde dat u uw taskara kon laten opsturen door uw dochter (vragenlijst DVZ, punt 23). Ook dit wijst er niet op dat u al sinds lang geen contact meer met haar heeft. Ook over de mogelijkheden om vanuit België contact te hebben met uw dochter zijn uw verklaringen weinig coherent. Tijdens het eerste gehoor stelde u dat u het telefoonnummer van uw dochter in Kabul bij zich had op een papier toen u in België aankwam maar dat u het plots verloren bent twee dagen voor het eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (CGVS 1, p. 3, 4).

In het tweede gehoor beweert u dan weer dat u het nummer van uw dochter niét op een papiertje had staan maar énkél in uw gsm had opgeslagen (CGVS 2, p. 16), dewelke u tijdens uw reis zou afgepakt

zijn door de smokkelaar (CGVS 2, p. 3). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid herhaalt u slechts dat u het nummer van uw dochter enkel en alleen in uw telefoon had opgeslagen en dat u net een fout maakte (CGVS 2, p. 16), maar biedt u verder geen verklaring voor deze incoherentie. Uit dit alles volgt dat uw poging om aan te tonen dat u geen contact meer heeft of kan hebben met uw in Kabul wonende dochter weinig geloofwaardig is.

Ook uw verklaringen betreffende uw zussen in Afghanistan zijn weinig aannemelijk. Zo verklaarde u bij DVZ nog dat uw beide zussen in Kabul wonen (vragenlijst DVZ, punt 17). Ten aanzien van het CGVS beweert u dan weer dat uw zussen in Qouli Banghi in Behsud wonen (CGVS 1 p.9) en dat ze nooit ergens anders gewoond hebben (CGVS 1, p. 9). U zou geen contact meer met hen hebben aangezien ze in kleine dorpen wonen en daar geen telefoonbereik zou zijn (CGVS 1, p. 9). Wanneer u later geconfronteerd wordt met deze ernstig tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de woonplaats van uw zussen, heeft u hiervoor geen aanvaardbare verklaring: u stelt dat ze lang geleden gedurende twee of drie jaar in Kabul waren maar sindsdien steeds in dorpen in Behsud woonden (CGVS 1 p.21). Dit biedt uiteraard geen geldige verklaring voor het feit dat u ten aanzien van de DVZ nog uitdrukkelijk verklaarde dat uw beide zussen in Kabul leven. Dat u ook over uw contacten met uw zussen weinig aannemelijke verklaringen aflegt, doet vermoeden dat u tracht geen eerlijk zicht te bieden op uw ware netwerk in Kabul, waar u het voorbije decennium op heeft kunnen terugvallen.

In de lijn hiervan is het eveneens opvallend dat uw zoon Rostam tijdens zijn asielprocedure verklaarde dat hij ook een broer heeft met de naam Ghorban (DVZ p.10). Deze Ghorban, die in 2000 ongeveer 14 jaar oud was, zou op dat moment in Kabul bij een goudsmid hebben gewerkt (CGVS p.2). Dat uzelf van dit mannelijke familielid geen melding maakt, doet wederom vermoeden dat u geen zicht wenst te bieden op uw ware netwerk.

Lezing van het dossier van uw zoon doet zelfs ernstige twijfels rijzen bij uw bewering dat uw echtgenoot overleden is. Van uw eerste versie van de feiten (uw man zou onlangs op zestigjarige leeftijd zijn gedood op weg naar Ghazni) geeft u heden toe dat dit gelogen was. Aan uw tweede versie van de feiten (uw man zou mujahed zijn geweest en zou na anderhalf jaar gevangenschap ten tijde van het Najib-regime op zevenentwintigjarige leeftijd zijn geëxecuteerd) dient echter ook te worden getwijfeld. Er blijft immers nog een derde versie over het heengaan van uw man te bestaan: uw zoon stelt dat uw man in 1373 (1994) op veertigjarige leeftijd omkwam toen zijn winkel getroffen werd door een raket (CGVS p.2). Dat ook het overlijden van uw man aanleiding geeft tot drie totaal tegenstrijdige versies, roept eens te meer vragen op bij de geloofwaardigheid van uw bewering dat u volledig alleenstaand bent en niets of niemand meer heeft in Kabul.

Er moet worden besloten dat ook uw nieuwe verklaringen over de reden waarvoor u Afghanistan heeft verlaten, nl. dat u er niet meer zou kunnen steunen op een netwerk, in sterke mate ongeloofwaardig zijn. U maakt dan ook geenszins aannemelijk dat het netwerk waarbinnen u sinds lange tijd leefde in Kabul niet meer beschikbaar zou zijn. Er moet dan ook besloten worden dat, hoewel u beweert dat u in Afghanistan niemand meer heeft, in uw geval een terugkeer naar Afghanistan niet onredelijk is. U heeft de voorbije decennia geleefd binnen uw sociale netwerk in de stad en zegt dat u de laatste tien jaar in Afghanistan een goed leven had, ondermeer dankzij de financiële steun van Rostam (H.) (CGVS 2, p. 16). Voordien kon u werken in een spinnerij (CGVS p.13-14). U maakt geenszins aannemelijk dat u bij terugkeer naar Afghanistan niet meer zou kunnen rekenen op uw netwerk. Immers, dat dit netwerk nu opgehouden heeft te bestaan (u beweert namelijk dat uw enige zoon hier in België is, dat het contact met uw dochter in Kabul verbroken is door toedoen van uw schoonfamilie, dat uw zussen momenteel in Qouli Banghi in Wardak wonen, dat uw man overleden is,...) maakt u wegens uw ongeloofwaardige verklaringen hierover geenszins aannemelijk, waardoor moet aangenomen worden dat dit netwerk nog aanwezig is. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat een terugkeer naar Kabul in uw geval problematisch zou zijn.

Verder moet ook wat betreft uw reisweg en de manier waarop uw reis geregeld werd, opgemerkt worden dat uw verklaringen weinig aannemelijk zijn. Zo stelt u uw reis met het vliegtuig en in het gezelschap van een smokkelaar te hebben afgelegd, maar over de identiteit waaronder u reisde of zelfs de nationaliteit van het paspoort dat u gebruikte weet u geen enkele informatie te verschaffen (CGVS 1, p. 4). Dit is bijzonder weinig geloofwaardig, rekening houdend met de strenge controles waaraan internationale reizigers worden onderworpen. Verder stelt u dat u uw reis betaalde met uw eigen spaargeld. De ene keer beweert u evenwel dat u voor uw reis 10.000 dollar betaalde (vragenlijst DVZ, punt 28-30), terwijl u later beweert dat dit 15.000 euro was (CGVS 1, p. 20-21). Ook dit mag ernstig verbazen. Tot slot zijn uw verklaringen over de tussenstop die u tussen Kabul en Brussel maakte eveneens tegenstrijdig: ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken stelt u dat u een tussenstop in Istanbul maakte, ten aanzien van het Commissariaat-generaal beweert u dan weer niet te weten waar dit was (CGVS 1, p. 21).

Ook dit wijst erop dat u over tal van aspecten van uw achtergrond, uw reden van vertrek uit Afghanistan en de manier waarop u dit vertrek bewerkstelligde niet de waarheid wenst te spreken. Dit roept verdere twijfels op bij de ernst van uw nood aan bescherming.

Volledigheidshalve moet nog aangehaald worden dat, bij ontstentenis van andere asielmotieven, het loutere feit dat een nauw familielid in België leeft en de Belgische nationaliteit bezit geen aanleiding geeft tot het toekennen van een beschermingsstatus zoals bepaald in de Vreemdelingenwet. Het loutere feit dat u in België een zoon heeft vermag aldus niet om in uwen hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in geval van terugkeer vast te stellen.

Eveneens volledigheidshalve moet opgemerkt worden dat u evenmin een vrees voor vervolging kan putten uit de redenen waarom uw zoon in 2010 asiel heeft aangevraagd. Ook wat deze motieven betreft moet immers worden opgemerkt dat deze in het geheel niet geloofwaardig zijn. Zo stelde uw zoon ten tijde van zijn asielaanvraag dat hij gearresteerd werd door de taliban aangezien hij zijn baard had afgeschoren (zie gehoorverslag Rostam (H.) d.d. 4/12/2000), waarna hij zesentwintig dagen werd vastgehouden op een militaire basis. Dit gaat regelrecht in tegen uw verklaringen waarin u stelde dat uw zoon slechts een dag en een nacht werd vastgehouden door de taliban omdat toen alle jonge mensen die sjiiitisch moslim waren, gearresteerd waren. U stelt dat er geen andere specifieke redenen waren voor zijn arrestatie (CGVS 2, p. 4).

Uit bovenstaande opmerkingen dient te worden besloten dat u geen enkel geloofwaardig element aanhaalt waaruit een nood aan bescherming kan worden afgeleid en u evenmin elementen aanbrengt waaruit kan besloten worden dat een terugkeer naar Kabul in uw geval niet redelijk zou zijn. De status van vluchteling noch de status van subsidiair beschermde kan u aldus worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uw taskara bevestigt uw identiteit, doch deze wordt door het CGVS niet onmiddellijk betwist. Dat u dit document kan voorleggen, bevestigt overigens bovenstaande vaststellingen betreffende het bestaan van een netwerk in Kabul. U vertelde immers t.a.v. de DVZ dat uw taskara zich nog bij uw dochter in Afghanistan bevond (DVZ punt 23). Dat u er klaarblijkelijk ondertussen in geslaagd bent om dit stuk naar België te laten versturen, wijst er eens te meer op dat u in uw land nog kan rekenen op uw contacten. Aan uw bewering dat deze stukken u werden geleverd door een u onbekende man die ze in Afghanistan ophaalde en mee naar België bracht, kan geen geloof worden gehecht (CGVS 2, p.5).

De betalingsbewijzen, de foto's waarop u samen met Rostam en zijn echtgenote afgebeeld staat en het kopie van zijn identiteitskaart tonen aan dat Rostam een verwant is van u. In verband met het artikel uit het tijdschrift dat u voorlegt en waarvan u stelt dat uw levensverhaal is, samen met de pasfoto van uw man, wenst het CGVS nog het volgende op te merken. De pasfoto waarvan u beweert dat de afgebeelde persoon uw man is, kan eender wie zijn. U beweert dan wel dat de man op de pasfoto overeenkomt met de man die afgebeeld staat bij het artikel, toch is het onmogelijk om de foto's te vergelijken gezien het klein formaat van de foto in het tijdschrift. Bovendien heeft dit document enkel bewijswaarde indien het wordt ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen, bij u niet het geval is. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat – generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's.

Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande

op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de

conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève, artikel 48/3 en 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*, en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verwijst naar de elementen in de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en past deze elementen toe op haar problemen en situatie.

Verzoekster geeft een algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen.

Zij verwijt verweerder dat geen rekening werd gehouden met haar leeftijd. *“Verzoekster is zeer oud en ziek”*. Verzoekster verwijst naar hetgeen de Raad stelde in het arrest dat in haar hoofdte werd geveld op 11 december 2015.

Verweerder hield voorts geen rekening met haar intellectuele vermogens. Verzoekster is analfabeet zodat men niet mag verwachten dat zij coherente verklaringen aflegt.

Verweerder hield evenmin rekening met verzoeksters profiel als alleenstaande vrouw.

Verzoekster is daarnaast een Hazara en Hazara's lopen een verhoogd risico op vervolging in Afghanistan. Verzoekster citeert uit algemene informatie.

2.1.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*, en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij vindt verweerder vooringenomen waar deze stelt dat haar vroegere leugens haar geloofwaardigheid aantasten. De Raad heeft verzoekster het voordeel van de twijfel verleend in het voormelde arrest.

Verweerder stelt ten onrechte dat verzoekster incoherente verklaringen aflegde over de verblijfplaatsen van en contacten met haar familie. Haar band met haar dochter en haar schoonzoon in Kabul is verwaterd. Zij heeft met hen geen contact. Dat zij financieel gesteund werd door haar zoon in België is een objectief bewijs dat zij op haar dochter en haar schoonzoon niet kan rekenen. Uit sporadische contacten mag men het tegendeel niet afleiden. Dat verzoekster niet bij haar dochter woonde, bewijst eveneens dat zij op haar dochter en haar schoonzoon niet kan rekenen. *“Het is een algemeen gekend feit in Afghanistan dat alleenstaande ouders bij hun kinderen verblijven”*. Dat verzoekster dit niet deed, bewijst dat zij op haar dochter en haar schoonzoon niet kon rekenen.

Verzoekster vraagt zich eveneens af waarom zij in godsnaam bij een onbekend gezin zou verblijven indien zij zussen in Kabul zou hebben. Haar zussen zijn teruggekeerd naar hun provincie van herkomst.

De verklaringen van verzoeksters zoon waren niet gebaseerd op de waarheid. Verweerder mag deze verklaringen dus niet gebruiken tegen verzoekster. Verweerder motiveert niet waarom belang wordt gehecht aan de verklaringen van verzoeksters zoon over de dood van haar echtgenoot.

Verzoekster gaf tevens toe dat haar eigen vroegere verklaringen niet correct waren. Tevens wijst zij op de bewijzen die zij ter staving van de dood van haar echtgenoot bijbracht.

Verweerder oordeelt op subjectieve wijze dat het ongeloofwaardig is dat verzoekster geen netwerk heeft in Kabul, zonder rekening te houden met de objectieve bewijzen in het dossier.

Ook omtrent haar reisweg, wijst verzoekster erop dat zij analfabeet is en nooit eerder reisde. Het is dus niet redelijk om te verwachten dat zij op gedetailleerde wijze kan zeggen hoe zij naar België kwam.

Verzoekster stelt getraumatiseerd te zijn en wijst andermaal op haar hoge leeftijd en analfabetisme. Zij verwijt verweerder andermaal dat geen rekening werd gehouden met haar leeftijd, haar intellectuele vermogens, haar medische toestand en haar profiel als alleenstaande vrouw.

2.1.3. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 3 EVRM en artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Zij herhaalt dat zij een alleenstaande vrouw is en tot een etnische en religieuze minderheid behoort. Verder verwijst zij naar paragraaf 39 uit het *“Elgafaji arrest”*. Zij is van oordeel dat zij haar persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt en dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.1. De door verzoekster aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Waar verzoekster stelt dat minstens *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het haar onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing zijn immers in duidelijke bewoordingen in deze beslissing opgenomen en kunnen hierin op eenvoudige wijze worden gelezen. Verder kent verzoekster blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing. De schending van *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.5. Verzoekster tracht de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen vooreerst toe te schrijven aan haar *“hoge leeftijd”*.

Waar zij in deze verwijst naar het jegens haar gevelde arrest nr. 158 199 van 11 december 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), dient te worden opgemerkt dat uit dit arrest geenszins kan worden afgeleid dat van verzoekster niet zou mogen worden verwacht dat zij haar asielmotieven op een gedegen wijze uiteenzet en dat zij in dit kader geloofwaardige en coherente verklaringen aflegt. Dit

wordt in dit arrest immers niet met zoveel woorden gesteld. In het arrest wordt slechts aangegeven dat sommige van de indertijd in de beslissing van het CGVS aangehaalde onvolledige gegevens aan verzoekster gelet op haar leeftijd niet geheel konden aangerekend worden. Verzoekster formuleerde tijdens de gehoren bij het CGVS voorts geen bezwaar tegen het plaatsvinden van deze gehoren (administratief dossier, gehoorverslagen CGVS). Bovendien toont zij niet concreet aan dat, waar of op welke wijze haar leeftijd haar verklaringen zou hebben beïnvloed of een verklaring zou kunnen bieden voor de concrete, in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Uit de gehoorverslagen blijkt voorts dat de gehoren op normale wijze zijn geschied en kunnen geen problemen worden afgeleid. De leeftijd van verzoekster, die thans slechts 53 jaar is, kan de *in casu* en in de bestreden beslissing gedane vaststellingen dan ook geenszins verklaren. Verzoekster brengt overigens stukken bij waaruit zou moeten blijken dat zij via Western Union op geregelde tijdstippen geld ontving; verzoekster was derhalve blijkbaar voldoende handelingsbekwaam om haar geldzaken te bestieren zodat ook van haar een coherent asielrelaas mag worden verwacht.

Waar verzoekster stelt dat zij “*zeer oud en ziek*” zou zijn, kan worden herhaald dat zij slechts 53 jaar is. Verder toont zij geenszins aan dat zij ziek zou zijn. Evenmin werkt zij uit of toont zij aan dat, waar of op welke wijze haar ziekte een invloed zou hebben gehad op haar verklaringen en op de bestreden motivering en beslissing. Verder kan worden herhaald dat zij geen bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van de gehoren bij het CGVS. Tevens kan worden herhaald dat uit de gehoorverslagen blijkt dat de gehoren op normale wijze zijn geschied en dat hieruit geen problemen kunnen worden afgeleid.

Verzoekster wijst verder op haar analfabetisme. Zij toont echter totaal niet aan dat zij onvoldoende ontwikkeld zou zijn om alle elementen ten volle in hun juiste context te kunnen plaatsen. Verzoekster dient de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie dient te geven over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas aangezien dit elementen uit de persoonlijke leefwereld betreffen. Verzoekster brengt geen attest bij waaruit blijkt dat zij onvoldoende ontwikkeld zou zijn om een coherent asielrelaas te brengen. Verzoekster toont dan ook niet aan dat zij dermate laagbegaafd zou zijn dat van haar niet mocht worden verwacht dat zij volwaardige en coherente verklaringen kon afleggen. Verder kan andermaal worden herhaald dat zij geen bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van de gehoren bij het CGVS. Tevens kan opnieuw worden herhaald dat uit de gehoorverslagen blijkt dat de gehoren op normale wijze zijn geschied en dat hieruit geen problemen kunnen worden afgeleid; tevens blijkt uit de geldtransfers via Western Union dat zij haar geldzaken kan beheren en opvolgen.

Verzoeksters algemene bewering dat zij getraumatiseerd zou zijn kan de concrete motieven van de bestreden beslissing evenmin ontkrachten. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat zij geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in haar hoofde kan worden afgeleid. Bijgevolg toont zij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat zij aantoonde dat zij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoekster geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS, blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoekster laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerd trauma haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Uit het loutere gegeven dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar verzoeksters eerdere, leugenachtige verklaringen, kan verder geenszins worden afgeleid dat het CGVS vooringenomen was. Verzoekster brengt voor het overige geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

In casu acht ook de Raad het een relevante overweging dat verzoekster, nadat zij vanwege de RvV een vernietigingsarrest bewam en wanneer zij opnieuw werd gehoord door het CGVS, duidelijk aangaf dat haar initiële problemen verzonnen waren. Dat zij het nodig vond om ten aanzien van de asielinstanties volledig bedrieglijke verklaringen af te leggen, vormt een ernstige negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen. In zoverre verzoekster op heden tracht te laten uitschijnen dat

haar eerdere verklaringen niet langer mogen worden gebruikt, dient te worden opgemerkt dat zij bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Het spreekt voor zich dat verzoekster zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de verklaringen die zij in het verleden heeft afgelegd. Een vergelijking tussen deze verklaringen en haar nieuwe verklaringen kan dan ook weldegelijk een nuttig instrument zijn ter beoordeling van de geloofwaardigheid van deze nieuwe verklaringen.

Op basis van verzoeksters nieuwe verklaringen, wordt de aangehaalde vrees in de bestreden beslissing met recht omschreven als volgt:

“U haalt aan dat u in werkelijkheid Afghanistan heeft verlaten omdat u er geen familieleden meer zou gehad hebben (CGVS 2, p. 13). Sinds u enkele jaren geleden stopte met werken, zou uw in België verblijvende zoon u steeds financieel onderhouden hebben, maar nu u ouder wordt zou het moeilijker zijn geworden om gans alleen en zonder netwerk te blijven leven in Kabul. U voegt toe dat het als vrouw alleen in Afghanistan gevaarlijk leven is (CGVS 2, p. 14).”

Bijgevolg dient te worden nagegaan of geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over de teloorgang van haar (familiaal) netwerk in haar regio van herkomst.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Zo laat u heden uitschijnen dat u geen contact meer hebt met uw in Kabul wonende dochter. U stelt dat u al sinds haar huwelijk geen contact meer met haar heeft omdat er een twist was over de uitgaven tijdens het huwelijksfeest (CGVS 2 p.12). Nochtans vertelde u aanvankelijk dat u voor uw vertrek uit het land nog een nacht bij uw dochter overnachtte in Kabul (CGVS 1, p. 7) en stelde u bij DVZ nog dat de man van uw dochter uw reis regelde met de smokkelaar (vragenlijst DVZ, punt 16). Dat u plots zegt dat u al sinds haar huwelijk geen enkel contact meer heeft met uw dochter, kan dan ook niet zomaar aangenomen worden. Bovendien kan er in dit verband aan herinnerd worden dat u ten aanzien van de DVZ verklaarde dat u uw taskara kon laten opsturen door uw dochter (vragenlijst DVZ, punt 23). Ook dit wijst er niet op dat u al sinds lang geen contact meer met haar heeft. Ook over de mogelijkheden om vanuit België contact te hebben met uw dochter zijn uw verklaringen weinig coherent. Tijdens het eerste gehoor stelde u dat u het telefoonnummer van uw dochter in Kabul bij zich had op een papier toen u in België aankwam maar dat u het plots verloren bent twee dagen voor het eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (CGVS 1, p. 3, 4). In het tweede gehoor beweert u dan weer dat u het nummer van uw dochter niét op een papiertje had staan maar énkél in uw gsm had opgeslagen (CGVS 2, p. 16), dewelke u tijdens uw reis zou afgepakt zijn door de smokkelaar (CGVS 2, p. 3). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid herhaalt u slechts dat u het nummer van uw dochter enkel en alleen in uw telefoon had opgeslagen en dat u net een fout maakte (CGVS 2, p. 16), maar biedt u verder geen verklaring voor deze incoherentie. Uit dit alles volgt dat uw poging om aan te tonen dat u geen contact meer heeft of kan hebben met uw in Kabul wonende dochter weinig geloofwaardig is.”

Verzoekster voert ter weerlegging van voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Vooreerst biedt zij niet de minste verklaring voor het gegeven dat zij ten onrechte trachtte te laten uitschijnen dat zij totaal geen contact meer had met haar dochter en haar schoonzoon. Evenmin biedt zij enige verklaring voor de tegenstrijdigheid in haar verklaringen omtrent de mogelijkheid contact met haar dochter op te nemen. Hoe de steun vanwege haar zoon en de bewering dat zij elders woonde zou kunnen aantonen dat zij niet op haar dochter en haar schoonzoon zou kunnen rekenen, kan verder niet worden ingezien. Bovendien wijzen de vaststellingen dat zij voor haar vertrek door haar dochter en haar schoonzoon werd geholpen, dat haar schoonzoon haar reis regelde, dat zij aangaf dat haar dochter haar taskara kon opsturen en dat zij deze taskara ook bekwam erop dat haar dochter en haar schoonzoon haar weldegelijk gunstig gezind zijn en bereid zijn om haar, zo nodig, te helpen.

Omtrent verzoeksters zussen wordt in de bestreden beslissing bovendien terecht opgemerkt:

“Ook uw verklaringen betreffende uw zussen in Afghanistan zijn weinig aannemelijk. Zo verklaarde u bij DVZ nog dat uw beide zussen in Kabul wonen (vragenlijst DVZ, punt 17). Ten aanzien van het CGVS beweert u dan weer dat uw zussen in Qouli Banghi in Behsud wonen (CGVS 1 p.9) en dat ze nooit ergens anders gewoond hebben (CGVS 1, p. 9). U zou geen contact meer met hen hebben aangezien ze in kleine dorpen wonen en daar geen telefoonbereik zou zijn (CGVS 1, p. 9).

Wanneer u later geconfronteerd wordt met deze ernstig tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de woonplaats van uw zussen, heeft u hiervoor geen aanvaardbare verklaring: u stelt dat ze lang geleden gedurende twee of drie jaar in Kabul waren maar sindsdien steeds in dorpen in Behsud woonden (CGVS 1 p.21). Dit biedt uiteraard geen geldige verklaring voor het feit dat u ten aanzien van de DVZ nog uitdrukkelijk verklaarde dat uw beide zussen in Kabul leven. Dat u ook over uw contacten met

uw zussen weinig aannemelijke verklaringen aflegt, doet vermoeden dat u tracht geen eerlijk zicht te bieden op uw ware netwerk in Kabul, waar u het voorbije decennium op heeft kunnen terugvallen."

Verzoekster slaagt er geenszins in de voormelde motieven te ontcrachten. Zij beperkt zich immers tot het stellen van de vraag *"waarom zij in godsnaam bij een onbekend gezin zou verblijven indien zij zussen in Kabul zou hebben"*. Hiermee doet zij aan de voormelde, concrete vaststellingen hoegenaamd geen afbreuk.

Verder laat verzoekster de bestreden beslissing volledig ongemoeid waar gesteld wordt:

"In de lijn hiervan is het eveneens opvallend dat uw zoon Rostam tijdens zijn asielprocedure verklaarde dat hij ook een broer heeft met de naam Ghorban (DVZ p.10). Deze Ghorban, die in 2000 ongeveer 14 jaar oud was, zou op dat moment in Kabul bij een goudsmid hebben gewerkt (CGVS p.2). Dat uzelf van dit mannelijke familielid geen melding maakt, doet wederom vermoeden dat u geen zicht wenst te bieden op uw ware netwerk."

De voormelde vaststellingen vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoekster niet dienstig worden weerlegd, onverminderd gehandhaafd. De verklaringen van deze persoon kunnen weldegelijk mee in rekening worden gebracht aangezien verzoekster het bestaan van deze persoon zelf aanbracht in het kader van de vorige procedure bij de Raad.

Aangaande het vermeende overlijden van verzoeksters echtgenoot en de ter staving hiervan neergelegde stukken, wordt in de bestreden beslissing verder met reden gesteld:

"Lezing van het dossier van uw zoon doet zelfs ernstige twijfels rijzen bij uw bewering dat uw echtgenoot overleden is. Van uw eerste versie van de feiten (uw man zou onlangs op zestigjarige leeftijd zijn gedood op weg naar Ghazni) geeft u heden toe dat dit gelogen was. Aan uw tweede versie van de feiten (uw man zou mujahed zijn geweest en zou na anderhalf jaar gevangenschap ten tijde van het Najib-regime op zevenentwintigjarige leeftijd zijn geëxecuteerd) dient echter ook te worden getwijfeld. Er blijkt immers nog een derde versie over het heengaan van uw man te bestaan: uw zoon stelt dat uw man in 1373 (1994) op veertigjarige leeftijd omkwam toen zijn winkel getroffen werd door een raket (CGVS p.2). Dat ook het overlijden van uw man aanleiding geeft tot drie totaal tegenstrijdige versies, roept eens te meer vragen op bij de geloofwaardigheid van uw bewering dat u volledig alleenstaand bent en niets of niemand meer heeft in Kabul."

(...)

In verband met het artikel uit het tijdschrift dat u voorlegt en waarvan u stelt dat uw levensverhaal is, samen met de pasfoto van uw man, wenst het CGVS nog het volgende op te merken. De pasfoto waarvan u beweert dat de afgebeelde persoon uw man is, kan eender wie zijn. U beweert dan wel dat de man op de pasfoto overeenkomt met de man die afgebeeld staat bij het artikel, toch is het onmogelijk om de foto's te vergelijken gezien het klein formaat van de foto in het tijdschrift. Bovendien heeft dit document enkel bewijswaarde indien het wordt ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen, bij u niet het geval is. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat – generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker."

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij poneert dat de verklaringen van haar zoon ongeloofwaardig werden bevonden, bijgevolg gelogen zijn en daarom niet tegen haar mochten worden gebruikt. De commissaris-generaal kan, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de kandidaat-vluchteling zich bevindt, immers alle gegevens onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek kan tevens een vergelijking inhouden van de verklaringen van de asielzoeker met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn of met verklaringen van familieleden.

Het vergelijken van verklaringen afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan en van familieleden die hun land van herkomst verlaten kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over belangrijke aspecten van hun leefwereld, situatie en relaas.

Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake verzoeksters verklaarde analfabetisme, wordt aangaande haar beweerde reisweg naar België in de bestreden beslissing voorts terecht gesteld:

“Verder moet ook wat betreft uw reisweg en de manier waarop uw reis geregeld werd, opgemerkt worden dat uw verklaringen weinig aannemelijk zijn. Zo stelt u uw reis met het vliegtuig en in het gezelschap van een smokkelaar te hebben afgelegd, maar over de identiteit waaronder u reisde of zelfs de nationaliteit van het paspoort dat u gebruikte weet u geen enkele informatie te verschaffen (CGVS 1, p. 4). Dit is bijzonder weinig geloofwaardig, rekening houdend met de strenge controles waaraan internationale reizigers worden onderworpen. Verder stelt u dat u uw reis betaalde met uw eigen spaargeld. De ene keer beweert u evenwel dat u voor uw reis 10.000 dollar betaalde (vragenlijst DVZ, punt 28-30), terwijl u later beweert dat dit 15.000 euro was (CGVS 1, p. 20-21). Ook dit mag ernstig verbazen. Tot slot zijn uw verklaringen over de tussenstop die u tussen Kabul en Brussel maakte eveneens tegenstrijdig: ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken stelt u dat u een tussenstop in Istanbul maakte, ten aanzien van het Commissariaat-generaal beweert u dan weer niet te weten waar dit was (CGVS 1, p. 21). Ook dit wijst erop dat u over tal van aspecten van uw achtergrond, uw reden van vertrek uit Afghanistan en de manier waarop u dit vertrek bewerkstelligde niet de waarheid wenst te spreken. Dit roept verdere twijfels op bij de ernst van uw nood aan bescherming.”

Verzoekster reikt geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van voormelde motieven. Dat zij nooit eerder reisde, kan immers niet verklaren waarom zij ondanks de strenge controles geen enkele informatie kon verschaffen over de door haar gebruikte identiteit en nationaliteit. Evenmin kan dit verklaren waarom zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het bedrag dat zij betaalde voor haar reis en de plaats waar zij een tussenstop zou hebben gemaakt.

Verzoekster laat de bestreden beslissing voor het overige geheel onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Volledigheidshalve moet nog aangehaald worden dat, bij ontstentenis van andere asielmotieven, het loutere feit dat een nauw familielid in België leeft en de Belgische nationaliteit bezit geen aanleiding geeft tot het toekennen van een beschermingsstatus zoals bepaald in de Vreemdelingenwet. Het loutere feit dat u in België een zoon heeft vermag aldus niet om in uwen hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in geval van terugkeer vast te stellen.

Eveneens volledigheidshalve moet opgemerkt worden dat u evenmin een vrees voor vervolging kan putten uit de redenen waarom uw zoon in 2010 asiel heeft aangevraagd. Ook wat deze motieven betreft moet immers worden opgemerkt dat deze in het geheel niet geloofwaardig zijn. Zo stelde uw zoon ten tijde van zijn asielaanvraag dat hij gearresteerd werd door de taliban aangezien hij zijn baard had afgeschoren (zie gehoorverslag Rostam (H.) d.d. 4/12/2000), waarna hij zesentwintig dagen werd vastgehouden op een militaire basis. Dit gaat regelrecht in tegen uw verklaringen waarin u stelde dat uw zoon slechts een dag en een nacht werd vastgehouden door de taliban omdat toen alle jonge mensen die sjiietisch moslim waren, gearresteerd waren. U stelt dat er geen andere specifieke redenen waren voor zijn arrestatie (CGVS 2, p. 4).

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uw taskara bevestigt uw identiteit, doch deze wordt door het CGVS niet onmiddellijk betwist. Dat u dit document kan voorleggen, bevestigt overigens bovenstaande vaststellingen betreffende het bestaan van een netwerk in Kabul. U vertelde immers t.a.v. de DVZ dat uw taskara zich nog bij uw dochter in Afghanistan bevond (DVZ punt 23). Dat u er klaarblijkelijk ondertussen in geslaagd bent om dit stuk naar België te laten versturen, wijst er eens te meer op dat u in uw land nog kan rekenen op uw contacten. Aan uw bewering dat deze stukken u werden geleverd door een u onbekende man die ze in Afghanistan ophaalde en mee naar België bracht, kan geen geloof worden gehecht (CGVS 2, p.5).

De betalingsbewijzen, de foto's waarop u samen met Rostam en zijn echtgenote afgebeeld staat en het kopie van zijn identiteitskaart tonen aan dat Rostam een verwant is van u.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij niet dienstig worden aangevochten, onverminderd gehandhaafd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende gebrek aan netwerk in Kabul. Bijgevolg maakt zij haar profiel als *“alleenstaande vrouw”* niet aannemelijk.

Waar verzoekster daarnaast laat uitschijnen dat zij als Hazara vervolging riskeert in Afghanistan, dient vooreerst te worden opgemerkt dat zij in dit kader, mede gelet op het voorgaande, geen geloofwaardige problemen heeft aangehaald. Dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio plots wel (ernstige) problemen zou kunnen kan dan ook niet worden aangenomen. Bovendien kan uit de door verzoekster geciteerde informatie geenszins worden afgeleid dat het loutere gegeven Hazara te zijn en aanwezig te

zijn in Kabul zou (kunnen) volstaan om aan te tonen dat verzoekster zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient dit bijgevolg *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. In zoverre verzoekster zich om de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') wordt in de bestreden beslissing inzake de veiligheidssituatie in verzoeksters land en regio van herkomst voorts met recht gemotiveerd:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in

handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Uit de in het verzoekschrift geciteerde informatie kan geenszins worden afgeleid dat de situatie in verzoeksters regio van herkomst in Afghanistan zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Bijgevolg blijven de voormelde motieven onverminderd gehandhaafd.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS